

La Música

Antoni Sala.—Lucie Caffaret

La Directiva de la nostra Associació de Concerts ens ha permès de fruir novament l'art exquisit d'aquest virtuós del violoncel. I això ens ha permès de constatar que aquest artista cada dia assoleix nous guanys, quan la seva perfecció en la tècnica semblava insuperable. La seva dicció naturalíssima i la seva facilitat mecànica són realment coses que meravellen. Un amic nostre, meritíssim tècnic musical, ens deia referint-se a Sala: — Toca tan bé, que la seva perfecció i la manca per ell de dificultats donen la sensació que pel violoncel no hi ha res impossible.

En altres ocasions hem pogut dedicar a Antoni Sala elogis fervorosos. Ara no podríem fer més que repetir-los. De com guanyà el públic que l'escoltava, en són testimoni les ovacions que se li tributaren i els comentaris unànimament favorables que suscità el seu recital. De com el seu art assoleix cada dia una major maduresa ho demostren a bastament les lloances que la crítica estrangera li ha dedicat, a rel de la seva *tournee* recent encara, per les principals ciutats d'Holanda, Austria, Hongria, Iugoeslàvia. La *Neue Freie Presse*, de Viena, l'ha distingit amb el comentari que transcrivim: "Sembla que els aires catalans sien propicis per als artistes del violoncel. Fa poc es presentà al Koncerthaus, davant d'un nombrós públic, Antoni Sala, un mestre en el seu gènere, que ben bé es guanyà la glòria en una nit. Antoni Sala no solament evoca el record de Casals, ans a voltes l'arriba a igualar, i té, però, personalitat pròpia. En tot moment els sons produïts són admirables: solament un artista que senti de ple la música aconseguirà una afinació semblant... fa cantar l'instrument com si fos una veu humana... Però el més admirable és el seu ritme..."

Aquests elogis són ben justos. En el Concert que ressenyem, interpretà en la primera part una *Sonata* de Sammartini i una altra de Porposa, ambdues amb una elegància insuperable i amb una gran expressió sentimental. La *Sonata*, op. 38, de Brahms, l'obra de més pes del programa, fou interpretada amb una mena de devoció espiritual. L'obra de l'insigne compositor, tan bella, tan rica, tan profunda, obtingué d'Antoni Sala una interpretació felicíssima. Per què no s'inclou més sovint en els programes el nom de Brahms, l'obra del qual, molt copiosa, és encara gairebé desconeguda dels nostres públics?

L'última part del programa estava integrada per l'*Elegie*, de Fauré, probablement l'obra que en Sala interpreta millor; l'*Andante-Allegre*, de Trinklir, la *Danse*, de Granados, i *Vito*, de Popper.

En acabar, fou aplaudidíssim. Per correspondre a aquesta demostració d'entusiasme executà fora de programa el famós *Arioso*, de Bach, que li valgué una nova ovació.

Cal assenyalar l'excel·lent impressió que produí en l'auditori el jove pianista acompanyant senyor A. Mates. Acomplí la seva tasca amb encert i discreció.

No ens expliquem com l'assistència de públic escassejà. Es que s'ignorava l'alta vàlua artística d'Antoni Sala? Fou, sens dubte, un Concert notabilíssim.

* * *

Per tercera vegada l'Associació de Concerts ha presentat Lucie Caffaret, l'exquisida pianista francesa. Això prova, no solament la vàlua artística de la bella pianista, ans el desig que deixen les seves actuacions d'escoltar-la novament.

Com en les anteriors actuacions, Lucie Caffaret es comportà magníficament. Segurament ha superat encara la seva portentosa habilitat digital, i com sempre ens ha meravellat amb el prodigi de la seva memòria.

Lucie Caffaret té una interpretació personal per cada obra que executa. Malgrat ésser un programa de força, la seva fina sensibilitat femenina hi fou constantment present. Allí on la seva sensibilitat troba, però, una expressió més viva és en la interpretació dels modernistes francesos. Diríeu que el temperament, la sensibilitat, l'ànima de Lucie Caffaret s'hi confon en una fusió total. Interpretant Ravel, per exemple, aquesta artista admirable es guanya una consagració definitiva.

El Concert que ens oferí el dia 23 de Gener començà amb el "Preludi i fugi" per (orga) que interpretà amb una força extraordinària. Seguidament executà deliciosament el *Rondó*, de Mozart. Potser caldria suprimir certs efectismes que en res no ajuden a la perfecció, que no s'adiuen amb l'admirable simplicitat dels clàssics. *La crida dels ocells*, *Els cíclops*, de Rameau, i les dues *Sonates* de Scarlatti, donaren ocasió a l'eminent pianista per a fer gala de les seves prodigioses facultats, de la seva tècnica madura i del seu temperament profundament sensible.

Integraren la segona part, *Evocació* i *Triana*, d'Albèniz; *Jocs d'aigua*, de Ravel, *Peixos d'or*, de Debussy i Estudi en forma de Vals, de Saint-Saëns. En les obres d'Albèniz s'esforçà en assimilar els artistes estrangers; els *Jocs d'aigua*, de Ravel, que aquest autor dedicà a Lucie Caffaret, foren executats amb l'aplom i seguretats de costum. Potser en altres ocasions els ha executat amb major transparència i sonoritat. *Peixos d'or*, de Debussy, i *Estudi en forma de Vals*, de Saint-Saëns, donaren lloc a un nou lluïment de la genial intèrpret, particularment l'*Estudi*, que fou l'obra que interpretà més pulcrament i deliciosa, que guanyà absolutament el nostre públic, que l'ovacionà amb entusiasme.

Omplien la tercera part, la *Fantasia Impromptu*, de Chopin, *Slepicka* i *Medved*, de Smetana, que tot i no ésser composicions de gran volada, i en les que hi és ben patent la influència lisztiana, foren admirablement interpretades per la gentil pianista francesa. Finalment, executà la *Tarantella*, (Nàpoli) de Liszt, tan majestuosament, que, per a correspondre a l'ovació que hom li tributà, interpretà fora de programa *Campanella*, de Liszt, amb una gràcia captivadora.

Lucie Caffaret, que posa una cura tota femenina en l'ornament de la seva gentil figura, exhibí en aquest Concert una *toilette* senzillament encantadora. Diríeu que tota la gràcia francesa prenia relleu en el cos esplèndid de la famosa pianista.

J. F.